

ERNEST
HEMINGWAY
A Kilimandzsáró
hava

Ernest Hemingway.

Ernest Hemingway

A KILIMANDZSÁRÓ HAVA

Válogatott elbeszélések

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2008

INDIÁN TÁBOR

A tóparton még egy kihúzott csónak feküdt. A két indián várokozva állt.

Nick és apja a farülésre került, az indiánok eltolták a csónakot, s az egyik beugrott evezni. George bácsi a tábori csónak farába ült. A fiatal indián eltolta a tábori csónakot, s beszállt, hogy George bácsit átvigye.

A két csónak sötétben indult el. Nick jóval maguk előtt hallotta a ködben a másik csónak evezővilláit. Az indiánok gyors, kurta csapásokkal eveztek. Nick hátradőlt, apját átfogta a karjával. Hideg volt a vízen. Az indián, aki velük evezett, nagyon keményen dolgozott, de a másik csónak mindjobban megelőzte őket a ködben.

– Hova megyünk, papa? – kérdezte Nick.

– Át az indián táborba. Egy indián nő nagyon beteg.

– Aha – mondta Nick.

Az öböl túlfelén partra futott a másik csónak, mire odaértek. George bácsi már szivarozott a sötétben. A fiatal indián felhúzta egy darabon a csónakot a partra. George bácsi mindkét indiánnak szivart adott.

A fiatal indián lámpát vitt, felmentek mögötte a partról, s átvágtak egy csuromharmatos réten. Aztán erdőbe értek, s egy ösvényen haladtak, azon eljutottak a fahordó úthoz, amely felvezetett a hegyekbe. A fahordó úton sokkal világosabb volt, mert kétoldalt kivágták a szálfákat. A fiatal indián megállt, elfújta a lámpáját, s mentek tovább az úton.

Az útkanyarral fordultak, ekkor egy kutya jött elő ugatva. Szemben fény világított a kunyhókból, itt laktak az indián kéreghántók. Újabb kutya rontott nekik. A két indán visszaküldte őket a kunyhókhoz. Az úthoz legközelebb eső kunyhó ablaka világos volt. Egy öregasszony állt a kunyhó bejáratánál, kezében lámpa.

Benn faágyon fiatal indián asszony feküdt. Két napja próbálta már a gyereket megszülni. A tábor valamennyi öregasszonya segédkezett

neki. A férfiak kivonultak az útra, ott ültek a sötétben, s dohányoztak távol az asszony lármájától. Éppen felsikoltott, mikor Nick és a két indián belépett a konyhóba, apja és George bácsi után. Az alsó ágyon feküdt, nagy, dagadt teste felnyomta a takarót. Fejét oldalra fordította. A felső ágyon hevert a férje. Három nappal ezelőtt igen csúnyán megvágta baltával a lábát. Pipázott. A szobában nagyon rossz szag volt.

Nick apja megparancsolta, hogy tegyenek vizet a kályhára, s amíg a víz melegegett, ő Nickkel beszélgetett.

– Ennek az asszonnak gyereke lesz, Nick – mondta.

– Tudom – mondta Nick.

– Nem tudod – mondta az apja. – Ide figyelj! Most van abban, amit vajúdnak hívnak. A kisbaba meg akar születni, s az asszony is meg akarja szülni. Minden izma azon igyekszik, hogy a baba megszülessen. Ez történik olyankor, amikor sikoltozik.

– Értem – mondta Nick.

Éppen akkor felkiáltott az asszony.

– Ó, papa, nem tudsz adni neki valamit, amitől abba hagyja a sikoltozást? – kérdezte Nick.

– Nem. Nincs semmi érzéstelenítőm – mondta az apja. – De a sikoltozás nem érdekes. Én nem is hallom, mert nem érdekes.

A férj a felső ágyon a fal felé fordult.

A konyhán dolgozó asszony intett az orvosnak, hogy forró a víz. Nick apja kiment a konyhába, s úgy a fele vizet átöntötte a nagy üstből a mosdótálba. Zsebkendőből kibugyolált különböző dolgokat, s beletette őket a vízbe, amit az üstben hagyott.

– Ennek forni kell – mondta, s dörzsölni kezdte a kezét a mosdótál forró vizében egy darab szappannal, amelyet a táborból hozott magával. Nick nézte az apja két kezét, amint egymást dörzsölik a szappannal. Apja nagyon alaposan és gondosan megmosta a kezét, s közben beszélt.

– Tudod, Nick, a kisbabáknak fejfelé előre kellene születniük, de néha nem így születnek. Ha nem, olyankor egy csomó bajt csinálnak mindenkinek. Lehet, hogy ezt az asszonyt meg kell operálnom. Nemsokára megtudjuk.

Mikor megfelelőnek találta már a kezét, bement, és munkához látott.

– Hajtsd föl azt a takarót, légy szíves, George! – mondta. – Nem akarok hozzányúlni.

Később, mikor operálni kezdett, George bácsi és három indián fogta le az asszonyt. Az megharapta George bácsi kezét, és George bácsi azt mondta: – Átkozott indián szuka! –, és a fiatal indián, aki csónakon áthozta George bácsit, nevetett rajta. Nick tartotta a mosdótálat apjának. Hosszú ideig tartott a dolog.

Apja felemelte az újszülöttet, és megütögette az arcát, hogy megindítsa a lélegzést, aztán átadta az öregasszonynak.

– Fiú, látod, Nick – mondta. – Tetszik az asszisztensmesterség?

– Tetszik – mondta Nick. Félrenézett, hogy ne lássa, mit csinál az apja.

– Ez az. Most már jó lesz – mondta az apja, és valamit a mosdótálba tett.

Nick nem nézett oda.

– Most még néhány öltés kell – mondta az apja. – Ha akarsz, megnézheted, Nick, ha nem, nem. Összevarrom a vágást, amit csináltam.

Nick nem nézte. Kíváncsisága hosszú időre lelohadt.

Apja befejezte és felállt. George bácsi és a három indián férfi is felállt. Nick kivitte a mosdótálat a konyhába.

George bácsi a karját nézegette. A fiatal indián visszaemlékezően mosolygott.

– Teszek rá egy kis hiperoxidot, George – mondta az orvos.

Az indián asszony fölé hajolt. Az már nyugodt volt és nagyon sápadt. Szemét lecsukta. Nem tudott sem arról, mi lett az újszülöttel, sem másról.

– Reggel visszajövök – mondta az orvos, és felegyenesedett. – Délre itt kell lennie az ápolónőnek St. Ignace-ból, ő majd hoz mindent, amire szükségünk van.

Izgatott és beszédes volt, mint a labdarúgók mérkőzés után az öltözőben.

– Ez az orvosi lapba való, George – mondta. – Császármetszés zsebkéssel, és a varrás viaszolt horgászlelkével.

George bácsi a falnak támaszkodott, karját nézte.

– Hát te nagy ember vagy, az ám – mondta.

– Kellene volna egy pillantást vetni a büszke apára. Azok állják legrosszabbul ezeket a kis ügyeket – mondta az orvos. – Meg kell mondanom, ez elég csendesen viselkedett.

Leemelte a takarót az indián fejről. Kezét nedvesen húzta vissza. Egyik kezében lámpával fellépett az alsó ágy peremére, és bevilágított. Az indián arccal a falnak fordult. Torka egyik fülétől a másikig át volt vágva. Vére tócsában folyt össze oda, ahol teste besüppedt az ágyat. Feje a bal karján nyugodott. A nyitott borotva élével felfelé a pokrócon feküdt.

– Vidd ki Nicket a kunyhóból, George! – mondta az orvos.

Nem volt rá szükség. Nick a konyhaajtóban állt, s jól látta a felső ágyat, mikor apja egyik kezében a lámpával visszabillentette az indián fejét.

Éppen hajnalodni kezdett, mikor a fahordó úton visszafelé ballagtak a tóhoz.

– Nagyon sajnálom, hogy elhoztalak, Nickie – mondta az apa, akiből teljesen eltűnt az operáció utáni vidámság –, kár volt ilyen szörnyű heccen keresztülmenned.

– Az asszonyoknak mindig ilyen nehéz a szülés? – kérdezte Nick.

– Nem, ez nagyon-nagyon kivételes eset volt.

– Miért ölte meg magát, papa?

– Nem tudom, Nick. Nem bírta a dolgot, azt hiszem.

– Sokan megölik magukat, papa?

– Nem nagyon sokan, Nick.

– Sok asszony?

– Asszonyok nem nagyon.

– Sohase?

– De igen. Néha megölik magukat.

– Papa!

– Tessék.

– Hova ment George bácsi?

– Hamarosan előkerül.

– Nehéz meghalni, papa?

– Nem, azt hiszem, elég könnyű, Nick. Minden attól függ.

A csónakban ültek, Nick a farában, apja evezett. A nap éppen jött fel a hegyek mögül. Feketesügér ugrott, körözött utána a víz. Nick húzta a vízben a kezét. Melegnek érezte a reggel metsző hűvösségében.

Kora reggel a tavon, a csónak farában, míg apja evezett, biztosan érezte, hogy ő sose fog meghalni.

AZ ORVOS ÉS A FELESÉGE

Dick Boulton az indián táborból jött át, hogy fát hasogasson Nick apjának. Magával hozta a fiát, Eddy-t s egy Billy Tabeshaw nevű másik indiánt. A hátsó kapun jöttek be az erdőből, Eddy hozta a nagy keresztfűrész-t. Hullámozott a vállán, s dallamosan pengett minden lépésnél. Billy Tabeshaw két nagy vonóhorgot hozott. Dicknek három fejsze volt a hóna alatt.

Megfordult, és becsukta a kaput. A többiek tovább mentek a tópart felé, ahol a homok betemette rönkök feküdtek.

A rönkök azokról a nagy tutajokról maradtak le, amelyet a Varázs gőzös vontatott le a tavon a fűrészmalomhoz. Kisodrótak a partra, s ha nem történik semmi, a Varázs legénysége előbb-utóbb végigjárja ladikon a partot megkeresni a rönköket, karikás vaskapcsot ver mindegyik végükbe, s azután kivontatja a tóra, hogy új tutajt csináljon. De lehet, hogy a favágók sose jönnek értük, mert néhány rönköt összeszedni nem érdemes a legénységnek. Ha senki sem jön értük, ott maradnak hordalékfának, és csak korhadnak a parton.

Nick apja mindig úgy tudta, hogy a rönkök ott korhadnak el végül, és megalkudott az indiánokkal, hogy jöjjenek át a táborból, darabolják fel a rönköket a keresztfűrész-szel, és hasítsák szét ékkel a nyitott tűzhelyhez való ölfává és hasábfává. Dick Boulton leballagott a házikó mellett a partra. Négy nagy, partra vetett rönk feküdt ott csaknem teljesen homokba temetve. Eddy egyik markolatánál fogva felakasztotta a fűrész-t egy fa ág-villájába. Dick letette a három fejszét a kis kikötőpalincsra. Dick félvér volt, és a tóparti farmerek közül sokan azt tartották, hogy valójában fehér ember. Nagyon lusta volt, de ha egyszer nekilendült, égett kezében a munka. Préselt dohányt vett ki a zsebéből, leharapott egy pofára valót, és ozsibé nyelven odaszólt Eddy-nek és Billy Tabeshaw-nak.

Azok belevágták vonóhorguk végét az egyik rönkbe, s nekifeszültek, hogy kilazítsák a homokból. A horgok nyelének nekifeszítették egész súlyukat. A rönk megmozdult a homokban. Dick Boulton Nick apjához fordult.

– Na, doki – mondta –, jó csomó fát szajrézott össze.

– Ne beszélj így, Dick! – mondta az orvos. – Hordalékfa.

Eddy és Billy Tabeshaw kibillegették a rönköt a nedves homokból, és a víz felé hengergették.

– Csak lökjétek bele! – kiáltotta Dick Boulton.

– Mire való ez? – kérdezte az orvos.

– Lemossuk. Letisztítjuk a homokot a fűrész miatt. Szeretném tudni, kié – mondta Dick.

A rönk a vízen úszott. Eddy és Billy Tabeshaw a vonóhorgára támaszkodott, és izzadt a napsütésben. Dick letérdelt a homokba, és megnézte a jelölő kalapács jegyét a rönk végében.

– White-é, McNallyé – mondta, felállt s leporolta nadrágja térdét.

Az orvos kényelmetlenül érezte magát.

– Akkor ne fűrészeljétek fel, Dick! – mondta kurtán.

– Ne húzza fel az orrát, doki! – mondta Dick. – Ne húzza fel az orrát! Engem nem érdekel, hogy maga kitől lop. Nem az én dolgom.

– Ha azt gondolod, hogy loptam a rönköket, akkor hagyjátok békében, vigyétek vissza a szerszámokat a táborba! – mondta az orvos. Arca vörös volt.

– Nem kell mindjárt tüzet fogni, doki – mondta Dick. Bagólet köpött a rönkre. A lé lecsúszott és szétoldott a vízben. – Maga éppoly jól tudja, hogy lopott fa, mint én. De nekem édesmindegy.

– Rendben van. Ha azt hiszed, hogy loptam a rönköket, szedd a cuccod és indulj.

– Nézze, doki...

– Szedd a cuccod és indulj.

– Ide figyeljen, doki...

– Ha még egyszer dokinak szólítasz, leverem a szemfogadat a torkodon.

– Dehogyan veri, doki.

Dick Boulton nézte az orvost. Dick hatalmas ember volt. Ő maga is tudta, milyen hatalmas. Szeretett verekedni. Most boldog volt. Eddy és Billy Tabeshaw a vonóhorogra támaszkodott, és az orvost nézte.

A doktor a szakállát harapdálta az alsó ajkán, és Dick Boultonra nézett. Aztán megfordult, és felment a dombon a házikóhoz. Még a hátán is meglátszott, milyen dühös. Mindnyájan figyelték, míg felment a dombon, és belépett a házikóba.

Dick mondott valamit ozsibéül. Eddy elnevette magát, de Billy Tabeshaw nagyon komolynak látszott. Nem értett angolul, de a veszekedés alatt végig izzadt. Kövér volt, ritka bajszú, mint egy kínai. Felvette a két vonóhorgot. Dick felszedte a fejszékét, Eddy leemelte a fűrészket a fáról. Elindultak, felmentek a házikó mellett, és kiballagtak a hátsó kapun az erdőbe. Dick nyitva hagyta a kaput. Billy Tabeshaw visszament és becsukta. Eltűntek az erdőben.

A házikóban az orvos a szobájában ült az ágyon, s egy halom orvosi lapot nézett az íróasztal mellett a földön. Még borítékjukban voltak, felbontatlanul. Ez bosszantotta.

– Nem mégy vissza dolgozni, drágám? – kérdezte a felesége a másik szobából, ahol lehúzott zsaluk mellett feküdt.

– Nem!

– Valami baj történt?

– Összeveszttem Dick Boultonnal.

– Ó – mondta a felesége. – Remélem, nem jöttél ki a sodrodból, Henry!

– Nem – mondta az orvos.

– Ne feledd el, hogy az, ki ura enlelkének, nagyobb, mint aki beveszen egy várost – mondta a felesége. A „Keresztény Tudomány” hívei közé tartozott. A biblia, a *Tudomány és Egészség* és a *Szemle* ott feküdt ágya mellett az asztalon a lesötétített szobában.

Férje nem felelt. Az ágyán ült, vadászpuskát tisztított. Telenyomta a tárat nehéz, sárga töltényekkel, s újból kidobatta őket. Szétszóródtak az ágyon.

– Henry! – mondta a felesége. Aztán várt egy pillanatig. – Henry!

– Tessék – mondta az orvos.

– Nem mondtál semmit Boultonnak, amivel feldühítetted, ugye?

– Nem – mondta az orvos.

– Min vesztetek össze, drágám?

– Valami apróságon.

– Mondd meg, Henry! Kérlek, ne próbálj eltitkolni előttem semmit! Min vesztetek össze?

– Hát Dick tartozik nekem egy csomó pénzzel, amiért a feleségét kihúztam a tüdőgyulladásból, s azt hiszem, ezért akart veszekedni, hogy ne kelljen ledolgoznia.

Felesége hallgatott. Az orvos gondosan végigtörölte a puskáját egy ronggyal. Megint lenyomta a töltényeket a tár rugójához. Puskával a térdén ült. Nagyon szerette a puskáját. Azután felesége hangját hallotta az elsötétített szobából.

– Drágám, én nem hiszem, igazán nem hiszem, hogy bárki is megtenne ilyesmit.

– Nem?

– Nem. Nem hiszem, hogy bárki is szándékosan ilyesmit csinálna.

Az orvos felállt, s a sarokba támasztotta a puskát, az öltözőasztalka mögé.

– Kimégy, drágám? – kérdezte a felesége.

– Azt hiszem, sétálok egyet – mondta az orvos.

– Drágám, ha Nickkel találkozol, mondd meg neki, légy szíves, hogy az anyja látni szeretné! – mondta az asszony.

Az orvos kiment a tornácra. A szúnyoghálós ajtó becsapódott mögötte. Hallotta, hogy felesége levegő után kap, mikor az ajtó becsapódott.

– Bocsáss meg! – mondta kívül, a lehúzott zsalus ablaknál.

– Semmi baj, drágám – mondta az asszony.

Az orvos kiballagott a hőségben a kapun s végig az ösvényen a lucfenyőerdőbe. Az erdőben még ilyen forró napon is hűvös volt. Nicket ott találta ülve, hátát egy fának támasztotta, s olvasott.

– Anyád szeretné, ha bemennél hozzá – mondta az orvos.

– Szeretnék veled menni – mondta Nick.

Apja lenézett rá.

– Rendben van. Akkor gyere! – mondta. – Add ide a könyvet, beteszem a zsebembe.

– Tudok egy helyet, ahol fekete mókusok vannak, papa – mondta Nick.

– Rendben van – felelte az apja –, menjünk oda!

VALAMI VÉGET ÉR

A régi időkben Hortons Bay afféle faipari városka volt. Senki odavaló nem bújhatott el a tóparti fűrészmalomok nagy fűrészzeinek hangja elől. Aztán egyik évben nem jött több rönk, hogy feldolgozzák. Az épületfát szállító vitorlások befutottak az öbölbe, és felrakták a fűrészelt fát, ami ott állt a telepen. Valamennyi épületfarakást elvitték. A nagy, üzemi épületből minden elmozdítható gépet kivettek, s a malomban dolgozó emberek az egyik vitorlás fedélzetére emelték. A vitorlás kifutott az öbölből a nyílt tó felé, vitte a két nagy fűrészelt, a futókocsit, amely nekinyomta a rönköket a forgó körfűrészeknek, s valamennyi görgőt, kereket, szíjat és vasat egy hajóterre való épületfa-rakomány tetején. A hajó nyitott raktárát ponyvával fedték le, és szorosán lekötötték, vitorláit kiduzzadtak, s kifutott a nyílt tóra. Vitt magával mindent, ami malommá tette a malmot, és várossá Hortons Bayt.

Az egyemeletes szállások, az étkezde, a társaság boltja, a malomirodák s maga a nagy malom elhagyatottan állt a hektárokra menő fűrészporban, amely beborította a tóparti mocsaras réteket.

Tíz évvel később nem maradt semmi a malomból, csak alapjainak töredezett fehér mészkővonala derengett elő a mocsaras burjánzásból, mikor Nick és Marjorie végigeveztek a part mentén. Vontatva pergettek a meder szélén, ahol a fenék sekély homokpadkája hirtelen háromméteres sötét, mély vízbe szakadt. Éjszakára fenékhorgokat akartak lefektetni a foknál, szivárványos pisztrángra, s odamentükben vontattak.

– Ott a régi romunk, Nick – mondta Marjorie.

Nick evezés közben odapillantott a zöld fák közül előfehérlő kövekre.

– Ott van – mondta.

– Emlékszel, mikor még fűrészmalom volt? – kérdezte Marjorie.

– Valamennyire emlékszem – mondta Nick.

– Inkább valami várromra hasonlít – mondta Marjorie.

Nick nem szólt. Továbbveztek a part vonalával párhuzamosan. A fűrésztelep eltűnt. Akkor Nick átvágott az öblön.

– Nem kapnak – mondta.

– Nem – mondta Marjorie. Vontatás közben egész idő alatt feszülten figyelte a horgászbótot, még akkor is, mikor beszélt. Szeretett horgászni. Szeretett horgászni Nickkel.

Közvetlenül a csónak mellett nagy pisztráng tört át a víz felszínén. Nick keményen meghúzta az egyik evezőt, hogy a csónak elforduljon, s a messze hátul pergő csali ott menjen el, ahol a pisztráng rabol. Mikor a pisztráng háta kiemelkedett a vízből, a kis halak vadul szétugrottak. Úgy freccsentek a felszínen, mint mikor valaki egy marék sörétet dob a vízbe. Még egy pisztráng tűnt fel, a csónak másik felén rabolt.

– Rabolnak – mondta Marjorie.

– De nem kapnak – mondta Nick.

Elfordította a csónakot, hogy mindkét rablóhal mellett elpergesen, aztán a fok felé tartott. Marjorie csak akkor orsózott be, mikor a csónak partot ért.

Felhúzták a csónakot a parton, és Nick kiemelt egy vödör élő sügért. A sügérek úszkáltak a vödör vízben, Nick kézzel megfogott hármat, levágta a fejüket, és megnyúzta őket, Marjorie pedig a kánában kavargatott a kezével, végül elcsípett egy sügért, levágta a fejét és megnyúzta. Nick nézte Marjorie halát.

– Ne vedd le a hasúszóját! – mondta. – Jó ugyan csalinak így is, de hasúszóval jobb.

A megnyúzott sügéreket horogra tűzte a farkuknál. Mindegyik boton két, előkére kötött horog volt. Akkor Marjorie kivezett a mederszélre a csónakkal, fogával tartotta a zsinórt, s Nicket figyelte, aki kezében a bottal a parton állt, s hagyta lefutni a zsinórt az orsóról.

– Ott jó lesz – kiáltotta.

– Bedobjam? – kiáltotta vissza Marjorie, kezében a zsinórral.

– Persze. Dobj! – Marjorie kilökte a zsinórt, s figyelte, hogy sülyyed alá a csali a vízben.

Visszajött a csónakkal, és ugyanúgy kivitte a második zsinórt. Nick mindkétszer egy-egy nehéz hordaléktuskót rakott a bot végére,

hogy megrögzítse, és szögben felpeckelte egy kis kőlappal. Beorsózta a laza zsinórt, hogy a zsinór feszesen fusson ki oda, ahol a csali a meder homokos fenekén feküdt, és bekapcsolta a kereplőt. A fenéken rabló pisztráng elkapja a csalit, fut vele, rohanva viszi le a zsinórt az orsóról, s az orsón berreg a kereplő.

Marjorie egy kicsit felevezett a fok mellett, hogy ne háborgassa a zsinórt, keményen meghúzta az evezőket, s a csónak jól felszaladt a partra, kicsi hullámok kísérték. Marjorie kilépett a csónakból, s Nick kihúzta a csónakot messze a partra.

– Mi a baj, Nick? – kérdezte Marjorie.

– Nem tudom – felelte Nick. Tűzre való fát szedett.

Tűzet raktak hordalékfából. Marjorie a csónakhoz ment, s pokrócot hozott. Az esti szellő a fok felé fújta a füstöt, ezért Marjorie a tűz és a tó között terítette le a pokrócot.

Leült rá, és háttal a tűznek várta Nicket. Nick odajött, és leült szorosán melléje a pokrócra. Mögöttük a fok sűrű erdeje volt, előttük az öböl s a Hortons patak torkolata. Még nem sötétedett be egészen. A tűzfény elnyúlt a vízig. Mindketten látták a kitámasztott acélbotokat a sötét víz fölött. A tűzfény megcsillant az orsókon.

Marjorie előszedte a kosárból a vacsorát.

– Nincs kedvem enni – mondta Nick.

– Egyél csak, Nick!

– Rendben van.

Szó nélkül ettek, s figyelték a két botot és a tűzfényt a vízen.

– Éjszaka holdvilág lesz – mondta Nick. Átpillantott az öblön a hegyekre, amelyek kezdtek élesen kirajzolódni az égboltra. Tudta, hogy a hegyek mögött jön föl a hold.

– Tudom – mondta Marjorie boldogan.

– Te mindent tudsz – mondta Nick.

– Ó, Nick, kérlek, hagyd abba! Nagyon szépen kérlek, ne légy ilyen!

– Nem én tehetek róla, hanem te – mondta Nick. – Te mindent tudsz. Ez itt a baj. Magad is tudod, hogy így van.

Marjorie nem szólt egy szót sem.

– Mindenre megtanítottalak. Tudod, hogy mindent tudsz. Mondd, mi az, amit nem tudsz?

– Ó, hallgass már! – mondta Marjorie. – Ott jön föl a hold.

A pokrócon ültek, nem is érintették egymást, és figyelték a fel szálló holdat.

– Nem kell számárságokat beszélned – mondta Marjorie. – Őszintén, mi a baj?

– Nem tudom.

– Dehogyan tudod.

– Pedig nem tudom.

– Ki vele!

Nick a holdat nézte, amint jött fel a hegyek fölé.

– Unom a dolgot.

Nem mert Marjorie-ra nézni. Aztán mégis ránézett. A lány ott ült, háttal feléje. A hátát nézte.

– Unom a dolgot. Az egészet.

A lány nem szólt. Nick folytatta.

– Úgy érzem, mintha mindent megevett volna bennem a fene. Nem tudom, Marge. Nem tudom, mit mondjak.

Egyre a hátát nézte.

– Unod a szerelmet? – kérdezte Marjorie.

– Igen – mondta Nick. Marjorie felállt. Nick ülve maradt, fejét a tenyerébe süllyesztette.

– Elviszem a csónakot – szólt vissza Marjorie. – Te majd megkerülsz a fokot, és gyalog mégy haza.

– Rendben van – mondta Nick. – Ellököm a csónakot.

– Fölösleges – mondta a lány. S csónakja már úszott is a vízen a holdfényben. Nick visszament, s arcát a takaróba nyomva elfeküdt a tűz mellett. Hallotta, hogy Marjorie evez a vízen.

Sokáig feküdt. Hallotta, hogy Bill jön az erdőn keresztül, a tisztásra ér, még akkor is feküdt. Érezte, hogy Bill odajön a tűzhöz. Bill nem érintette meg.

– Elment simán? – kérdezte Bill.

– El – felelte Nick, arcát a takaróra nyomva.

– Nagy jelenet volt?

– Nem volt jelenet.

– Hogy érzed magad?

– Ó, menj el Bill! Menj el egy kis időre!

Bill kiválasztott egy szendvicset az elemőzsiás kosárból, és arrább ment, hogy megnézza a botokat.

A BOKSZOLÓ

Nick felállt. Semmi baja nem történt; végignézett a vágányon, a pályamunkáskocsi fényei most tünedeztek el a kanyarban. A töltés mindkét oldalán víz volt, azután meg vörös fényű mocsár.

Megtapogatta a térdét. Nadrágszára széthasadt, bőre lehorzsolódott. Kezét összekarmolászta, körme alá homok ment és hamu. Lement a töltés oldalán, leereszkedett a kis lejtőn a vízhez, és megmosta a kezét. Gondosan megmosta a hideg vízben, kikaparta körme alól a piszkot. Leguggolt, és a térdét áztatta.

Az a tetves csibész fékező. Egyszer majd elkapja. Megismeri. Finom eljárás volt.

– Gyere ide, gyerek! – mondta. – Adok valamit.

Bevette. Micsoda hülye gyerekség volt. Többet nem fogják így átejteti.

– Gyere ide, gyerek, kapsz valamit. – Aztán puff, s ő a térdére és kezére zuhant a sín mellé.

Nick megdörzsölte a szemét. Nagy daganat kezdett dudorodni felette. Bizony, monokli lesz a szemén. Már fáj is. Az a rohadék fékező.

Megtapogatta ujjával a daganatot. Ej, csak fekete lesz a szeme körül. Ennyivel megúsza. Elég olcsón. Szerette volna látni a daganatot. De hiába nézte magát a vízben, nem látta. Sötét volt, s messze esett mindenféle hely. Nadrágjába törölte a kezét, felállt, s felkapaszkodott a töltésen a sínekhez.

Elindult a vágányon. Jól fel volt töltve, könnyen lehetett rajta járni, a talpfák között homok és kavics: szilárd sétaút. A sima pályatest úgy ment keresztül a mocsáron, mint egy gyalogút. Nick ment előre. El kell jutnia valahová.

Nick akkor lépett fel a tehervonatra, mikor az lassított Walton Junciton rendező pályaudvara előtt. A vonat és rajta Nick elhagyta Kalkasát, mikor sötétedni kezdett. Most Mancelona közelében

járhat. Három-négy mérföldnyire mocsár van előtte. Ment a vágányon, mindig a talpfák között, a pályatesten lépegetett, a mocsár kísérteties volt a felszálló ködben. Fájt a szeme, éhes volt. Megállás nélkül gyalogolt, a sínek mérföldjeit hagyta maga mögött. A mocsár egyforma volt a töltés mindkét oldalán.

Előtte híd állt. Nick keresztülment rajta, bakancsa tompán kongott a vason. Lenn feketén csillogott a víz a talpfák rései között. Nick megrúgott egy kilazult szeget, s az beleesett a vízbe. A hídon túl dombok emelkedtek, magasan és sötéten a töltés mindkét oldalán. Előrébb a pályán Nick tüzet látott.

Óvatosan közeledett a tűz felé. Lenn égett, a vágány másik oldalán, a töltés alatt. Nick csak a fényét látta. A sín egy vágaton futott keresztül, s ott, ahol a tűz égett, kitérült a táj, és erdőbe vezetett. Nick óvatosan lecsúszott a töltésen, és bevágott az erdőbe, hogy a fák közül lépjen ki a tűzhöz. Bükkfaerdő volt, s a lehullt bükkfagubacsok ropogtak cipője alatt, ahogy a fák között ment. A tűz most fényesen világított, éppen az erdő szélén. Egy ember ült mellette. Nick megállt a fák között, és figyelt. Az ember magányosnak látszott. Kezére támasztotta fejét, úgy ült, s a tűzbe nézett. Nick előlépett a tűzfénybe.

Az ember ült, nézett a tűzbe. Nick szorosan melléje lépett, de ő nem mozdult.

– Helló! – mondta Nick.

Az ember felnézett.

– Hol szerezted a monoklit? – kérdezte.

– Egy fékező lerakott.

– A távolsági teherről?

– Igen.

– Láttam a csibészt – mondta az ember. – Úgy másfél órája ment el itt. A kocsik tetején mászkált, csapkodta a karját és énekelt.

– A csibész!

– Biztosan jó kedve lehetett, hogy téged lerakott – mondta az ember komolyan.

– Majd lerakom én is.

– Kapd el követ egyszer, mikor erre utazik! – tanácsolta az ember.

– Elkapom.

– Nagy vagány vagy, ugye?

- Nem – felelte Nick.
- Ti kölykök mind vagányok vagytok.
- Az embernek vagánynak kell lennie – mondta Nick.
- Ezt mondtam én is.

Az ember Nickre nézett, és mosolygott. Nick látta, hogy torz az arca. Az orra lapos, szeme keskeny hasíték, ajka furcsán formált. Nick nem vette észre mindezt azonnal, csak azt látta, hogy az ember arca furcsa és összezúzott. A színe olyan, mint a gitté. Halotthalovánnyá a tűz fényében.

- Nem tetszik a pofám? – kérdezte az ember.

Nick zavarba jött.

- De igen – mondta.

Az ember levette a sapkáját.

- Ide nézz!

Csak fél füle volt. Vastag füle szorosan a koponyájához lapult. A másik fül helyén csont volt.

- Láttál már ilyet?

- Nem – mondta Nick. Kicsit émelygett.

- Jól bírtam – mondta az ember. – Jól bírtam, igaz-e, öcskös?

- Meghiszem azt.

- Mind összeverték rajtam a kezüket – mondta a kicsi ember.

– Nem tudtak ártani nekem. – Nickre nézett. – Ül le! – mondta.

– Eszel?

- Ne zavartassa magát – mondta Nick. – Bemegyek a városba.

- Ide figyelj! – mondta az ember. – Szólíts Adnek!

- Helyes.

– Ide figyelj! – mondta a kicsi ember. – Én nem vagyok egészen
rendben.

- Mi a baj?

- Bolond vagyok.

Feltette a sapkáját. Nicket nevetés csiklandozta.

- Nincs magának semmi baja – mondta.

- De van. Bolond vagyok. Ide figyelj, voltál már bolond?

- Nem – mondta Nick. – Hogy kapja azt az ember?

– Nem tudom – mondta Ad. – Mikor megkapod, nem tudsz róla.
Ismersz engem, ugye?

- Nem.

– Ad Francis vagyok.

– Bizony isten?

– Nem hiszed?

– De igen.

Nick érezte, hogy igaz.

– Tudod, hogy vertem meg őket?

– Nem – mondta Nick.

– Lassú a szívem. Csak negyvenet ver percenként. Tapintsd ki!

Nick habozott.

– Csak bátran! – az ember megfogta a kezét. – Fogd meg a csuklómat! Tedd ide az ujjadat!

A kicsi ember csuklója vastag volt, izmai duzzadtak a csont fölött. Nick érezte a lassú lüktetést ujjai alatt.

– Van órád?

– Nincs.

– Nekem sincs – mondta Ad. – Megette a fene, ha az embernek nincsen órája.

Nick elengedte a csuklóját.

– Ide figyelj! – mondta Ad Francis. – Fogd meg újra, és számold, én meg számolok hatvanig.

Nick érezte az ujjá alatt a lassú, kemény lüktetést, és számolni kezdett. Hallotta, hogy a kicsi ember lassan számol, egy, kettő, három, négy, öt – hangosan.

– Hatvan – fejezte be Ad. – Az egy perc. Mennyit számoltál?

– Negyvenet.

– Annyi az – mondta Ad boldogan. – Sose gyorsabb.

Egy ember ereszkedett le a vasúti töltésen, s keresztüljött a tiszta tőzön a tűzhöz.

– Helló, Bugs! – mondta Ad.

– Helló! – felelte Bugs. Néger hangja volt. Nick megérezte a járásból, hogy néger. Háttal feléjük állt, a tűz fölé hajolt. Most felegyenesedett.

– Ez a haverom: Bugs – mondta Ad. – Ő is bolond.

– Örülök, hogy megismerhetem – mondta Bugs. – Mit mondott, honnan jön?

– Chicagóból – mondta Nick.

– Remek város – mondta a néger. – Nem értettem a nevét.

- Adams. Nick Adams.
- Azt mondja, Bugs, sose volt bolond – mondta Ad.
- Sok van még hátra neki – mondta a néger. Csomagot bontogatott a tűz fényénél.
- Mikor eszünk, Bugs? – kérdezte a profi bokszoló.
- Tüstént.
- Éhes vagy, Nick?
- Mint a farkas.
- Hallod, Bugs?
- Nem vagyok süket.
- Nem azt kérdeztem tőled.
- Igen. Hallottam, amit az úr mondott.

Sonkaszeleteket rakott egy serpenyőbe. A serpenyő megforrósodott, a zsír pattogott, Bugs ott guggolt hosszú, néger lábán a tűz mellett, megforgatta a sonkát, s tojást vert a serpenyőbe, azután jobbra-balra forgatta az edényt, hogy körülfolyassa a tojásokat a forró zsírral.

– Nem szeletelne kenyeret, Adams úr? Ott van a csomagban – fordult hátra Bugs a tűztől.

– Dehogynem.

Nick belenyúlt a csomagba, és előhúzott egy cipót. Hat szeletet vágott. Ad nézte és előrehajolt.

– Add ide a késedet! – mondta.

– Nem, ne adja! – mondta a néger. – Ne adja ki a kezéből a kését, Adams úr!

A profi bokszoló hátradőlt.

– Nem adná ide a kenyeret, Adams úr? – kérdezte Bugs.

Nick odavitte.

– Szeret kenyérral sonkaszírt mártogatni? – kérdezte a néger.

– De mennyire!

– Talán várjunk egy kicsit. Jobb lesz evés után. Tessék!

A néger felemelt egy sonkaszeletet, egy szelet kenyérrre tette, azután rácsúsztatott egy tojást.

– Csukja össze, kérem, ezt a szendvicset, és adja oda Francis úrnak!

Ad átvette a szendvicset, és enni kezdett.

– Vigyázzon, mert lefolyik a tojás! – figyelmeztette a néger. – Ez a magáé, Adams úr. A többi az enyém.

Nick beleharapott a szendvicsbe. A néger szemben ült vele, Ad mellett. A forró sült sonka és tojás rettentően ízlett.

– Adams úr elég éhes – mondta a néger. A kicsi ember, akit Nick névről mint volt bokszbajnokot ismert, hallgatott. Nem szólt azóta, hogy a néger a késről beszélt.

– Parancsol egy szelet forró sonkaszírba mártott kenyeret? – kérdezte Bugs.

– Nagyon köszönöm.

A kicsi ember Nickre nézett.

– Magának is adjak, Adolph Francis úr? – kínálta Bugs a serpenyőből.

Ad nem felelt. Nicket nézte.

– Francis úr? – hallatszott a néger lány hangja.

Ad egyre Nicket nézte. Sapkája a szemére csúszott. Nick ideges lett.

– Mi jött rád? – hangzott a sapka alól élesen Nick felé.

– Mi a fenét gondolsz, ki vagy te? Piszkos csibész vagy. Ide jössz, pedig senki sem hívott, megeszed az ember ennivalóját, s mikor kérem tőled a késedet, piszkoskodsz.

Nickre meredt, arca fehér volt, s szeme csaknem eltűnt a sapka alatt.

– Francos szemétláda vagy. Ki a fene mondta, hogy idedugd az orrodát?

– Senki.

– Senki, a fene egye meg. És azt sem mondta senki, hogy maradj itt. Ide jössz, piszkosan bámulod a pofámat, szívod a szivarjaimat, iszod az italomat, és azután piszkosan beszélsz. Mit gondolsz, tűröm én ezt?

Nick nem szólt. Ad felállt.

– Én mondom neked, te berezelt chicagói csibész, hogy beverem a fejedet. Érted?

Nick hátralépett. A kis ember lassan jött feléje, lúdtalpasan lépkedett, bal lábát rakta előre, s a jobbot utána húzta.

– Üss meg! – mozgatta a fejét. – Próbálj megütni!

– Nem akarom megütni.

– Ezzel nem úszod meg. Verést fogsz kapni, érted? Gyere, üss először te!

– Ne dumáljon már! – mondta Nick.

– Hát jól van, te csibész.

A kis ember Nick lábára nézett. Mikor lenézett, a néger, aki mögötte állt, mióta Ad ellépett a tűztől, elszánta magát, és a tarkójára vágott. Ad előreesett, Bugs leejtette a ruhába csavart gumibotot a fűbe. A kis ember ott feküdt, arccal a fűben. A néger felvette, lógott a feje, úgy vitte a tűzhöz. Csúnya volt az arca, szeme nyitva. Bugs gyengéden lefektette.

– Hozzon, legyen szíves, vizet a vödörben, Adams úr! – mondta.
– Attól félek, kicsit erőset ütöttem.

A néger vizet fröcskölt két kezével a kis ember arcára, és gyengéden meghúzta a fülét. Ad szeme lecsukódott.

Bugs felállt.

– Most rendben van – mondta. – Nem kell aggódni. Sajnálom, Adams úr.

– Semmi baj. – Nick lenézett a kis emberre. Meglátta a gumibotot a fűben, s felvette. A botnak hajlítható fogója volt, és rugalmasan mozgott a kezében. A fogó vásott fekete bőrből készült, súlyos végére zsebkendőt csavartak.

– Bálnacsont nyél – mosolygott a néger. – Ma már nem csinálják. Nem tudom, mennyire tud vigyázni magára, s különben sem akarom, hogy Adolphot megüssék, vagy még jobban elcsúfítsák.

Újból mosolygott.

– Hisz maga ütötte meg.

– Én tudom, hogyan kell csinálni. Semmire se fog emlékezni. Meg kell tennem, hogy észre térítsem, mikor rájön.

Nick még mindig a kicsi embert nézte, aki ott feküdt csukott szemmel a tűzfényben. Bugs fát dobott a tűzre.

– Ne aggódjon miatta, Adams úr! Eleget láttam már így.

– Mitől bolondult meg?

– Ó, egy csomó mindentől – felelte a néger a tűz mellől. – Iszik egy pohár kávé, Adams úr?

Átnyújtotta Nicknek a poharat, s eligazította a kabátot, amelyet az eszméletlen ember feje alá tett.

– Először is túl sok ütest kapott. – A néger kávéját szüröcsölgette. – De attól csak olyan együgyű lett. Aztán a nővére volt a menedzsere, s mindig kiírták őket az újságokban, hogy testvérek, és hogyan szereti a lány a fivérét, ő meg a nővérét, aztán összeházasodtak New Yorkban, s abból egy csomó kellemetlenség lett.

– Emlékszem rá.

– Gondolom. Persze, nem voltak testvérek, akárcsak maga meg én, de azért egy csomó embernek se így, se úgy nem tetszett a dolog, ők meg kezdtek veszekedni, s az asszony egyik nap fogta magát, elment, és többé nem jött vissza.

Kiitta a kávé, és megtörölte ajkát rózsaszín tenyerével.

– Akkor egyszerűen megbolondult. Iszik még egy kávé, Adams úr?

– Köszönöm.

– Láttam egypárszor az asszonyt – folytatta a néger. – Irtó csinos nő volt. Úgy hasonlított rá, akár ikrek lehettek volna. Ő sem volt csúnya, csak összeverték az egész arcát.

Elhallgatott. A történet, úgy látszik, véget ért.

– Hol találkozott vele? – kérdezte Nick.

– Börtönben – monda a néger. – Azután, hogy az asszony elment, folyvást verte az embereket, és börtönbe dugták. Én meg késelésért ültem.

Mosolygott, lágy hangon folytatta:

– Tüstént megszerettem, s amikor kiszabadultam, megkerestem. Azt hiszi rólam, hogy bolond vagyok, én meg nem bánom. Szeretek vele lenni, szívesen nézelődök az országban, és így nem kell lopnom, hogy megtehessem. Úgy élek, mint egy úr.

– Mit csinálnak? – kérdezte Nick.

– Ó, semmit. Csak mászkálunk. Neki van pénze.

– Nagy pénzeket kereshetett.

– De elköltötte mind. Vagy elszedték tőle. Az asszony küld neki pénzt.

Felpiszkálta a tüzet.

– Igen, nagyon finom nő – mondta. – Hasonlít hozzá. Akár az ikertestvére lehetne.

A néger átpillantott a fekvő kicsi emberre, aki nehezen lélegzett. Szőke haja a homlokába hullott. Összeroncsolt arca gyerekesnek látszott, ahogy a hátán feküdt.

– Most már akármikor felébreszthetem, Adams úr. Ha nem haragszik, jó volna eltűnnie. Nem szeretnék udvariatlan lenni, de lehet, hogy megint megzavarodik, ha itt látja. Borzasztóan nem szeretem fejbe verni, és nem lehet mást csinálni, ha rákezd. Nekem valahogy távol kell tartanom az emberektől. Ugye, nem haragszik,

Adams úr? Nem, ne köszönjön semmit, Adams úr! Figyelmeztettem volna, de úgy láttam, maga nagyon megtetszett neki, s azt hittem, nem lesz semmi baj. Úgy két mérföldnyire a sín mentén a városba ér. Mancelonába, úgy hívják. Isten vele! Örültem volna, ha meghívhatnánk éjszakára, de szó sem lehet róla. Nem akar elvinni egy kis sonkát meg kenyeret? Nem? Jobb, ha magával visz egy szendvicset.

– Mindezt halk, sima, udvarias néger hangon.

– Jó. Hát Isten áldja, Adams úr! Isten áldja, minden jót!

Nick eltávolodott a tűztől. Keresztülment a tisztáson a vasúti sínek felé. A tűz fénykörén kívül hallgatózott. A néger halk, lágy hangon beszélt. Nick nem hallotta a szavakat. Aztán hallotta, mikor a kicsi ember azt mondta:

– Irtó fejfájásom van, Bugs.

– Hamarosan jobban lesz, Francis úr – vigasztalta a néger hangja.

– Igyon egy pohár forró kávét!

Nick felmászott a töltésen, és elindult a sínek mentén. Rájött, hogy egy sonkás szendvics van a kezében, belerakta a zsebébe. Az emelkedőről visszanezített, mielőtt a sín bekanyarodott volna a hegyek közé, s látta a tűzfényt a tisztáson.

MACSKA AZ ESŐBEN

Csak két amerikai lakott a szállodában. Nem ismertek senkit azok közül, akikkel a lépcsőn, szobájukból menet és visszajövet találkoztak. Második emeleti szobájuk a tengerre nézett. Meg a parkra és a háborús emlékműre. Nagy pálmák és zöld padok voltak a parkban. Jó időben mindig megjelent itt egy művész a festőállványával. A művészek szerették a pálmák vonalát, a parkra néző szállodák élénk színeit és a tengert. Az olaszok messzi vidékről eljöttek, hogy megnézzék a háborús emlékművet. Bronzból készült, és csillogott az esőben. Esett. A pálmafákról csöpögött az eső. A víz tócsákban állt a kavicsos utakon. A hullám hosszú vonala megtört az esőben, és visszاسiklott a partról, azután megint feljött, s hosszú vonala megtört az esőben. A gépkocsik eltűntek az emlékmű melletti térről. A tér túlsó oldalán a kávéház ajtajában egy pincér állt, bámult ki az üres térre.

Az amerikai asszony az ablaknál állt, s kinézett. Kinn, éppen az ablakuk alatt, egy macska kuporgott egyik csöpögő zöld asztal alatt. A macska igyekezett úgy összekuporodni, hogy ne csöpögjön rá a víz.

– Lemegyek és felhozom azt a cicát – mondta az amerikai asszony.
– Majd én – ajánlkozott a férj az ágyból.
– Nem, majd én. Szegény cica igyekszik szárazon maradni az asztal alatt.

A férj tovább olvasott, két párnával feltámasztva, az ágy végében.
– Meg ne ázz! – mondta.

Az asszony lement, a szállodatulajdonos pedig felállt és meghajolt, mikor elhaladt az iroda előtt. A tulajdonos öreg, nagyon magas ember volt. Íróasztala az iroda túlsó végében állt.

– *Il piove* – mondta az asszony. Szerette a szállodást.
– *Si, si, Signora, brutto tempo.* Nagyon rossz idő van.

Íróasztala mögött állt, a sötét szoba túlsó végében. Az asszonynak tetszett. Tetszett halálos komolysága, amivel a panaszkat fogadta. Tetszett a méltósága. Tetszett, ahogy őt szolgálni igyekezett. Tetszett neki szállodáshoz méltó magatartása. Tetszett öreg, széles arca és nagy keze.

Ezzel az érzéssel nyitotta ki az ajtót és nézett ki. Még jobban zuhogott. Egy gumiköpenyes ember vágott át a téren a kávéházba.

A macska jobb felé, túl a sarkon lehet valamerre. Talán odajuthat az eresz alatt. Amint ott állt az ajtóban, egy ernyő nyílt ki mögötte. A szobalányuk hozta.

– Nem szabad megáznia – mondta olaszul, és mosolygott. A szállodás küldte, természetesen.

A szobalány tartotta az ernyőt, végigmentek a kavicsos úton, míg az ablakuk alá nem értek. Az asztal ott állt, fényes zöldre mosta az eső, de a macska eltűnt. Az asszony hirtelen csalódást érzett. A szobalány ránézett.

– *Ha perduto qualche cose, Signora?*

– Egy macska volt itt – mondta az amerikai asszony.

– Egy macska?

– *Si, il gatto.*

– Macska? – nevetett a szobalány. – Macska az esőben?

– Igen – mondta az asszony. – Az asztal alatt. – Aztán: – Ó, annyira szerettem volna. Szerettem volna egy cicát.

A szobalány arca megfeszült, mikor angolul beszélt.

– Jöjjön, Signora! – mondta. – Vissza kell mennünk. Megázunk.

– Igen, igen – mondta az amerikai asszony.

Visszamentek a kavicsos úton, és beléptek az ajtón. A szobalány kinn maradt, hogy becsukja az ernyőt. Mikor az amerikai asszony elment az iroda előtt, a padrone meghajolt az asztala mögött. Az asszony valahogy nagyon kicsinek és feszesnek érezte magát belül. A padrone miatt érezte magát nagyon kicsinek és ugyanakkor igazán fontosnak. Egy pillanatig úgy érezte, hogy ő rendkívül fontos. Felment a lépcsőn, kinyitotta a szoba ajtaját. George az ágyon feküdt, olvasott.

– Megvan a macska? – kérdezte, s letette a könyvet.

– Eltűnt.

– Vajon hova mehetett? – mondta a férfi, és szeme elkalandozott a könyvről.

Az asszony leült az ágyra.

– Annyira szerettem volna – mondta. – Nem tudom, miért szerettem volna annyira. Szerettem volna azt a szegény cicát. Nem jó szegény cicának lenni az esőben.

George ismét olvasott.

Az asszony átment a szobán, leült a toalettasztal tükre elé, és a kezítükörben nézegette magát. Vizsgálta a profilját, először egyik oldalról, majd a másiktól. Azután a tarkóját és a nyakát tanulmányozta.

– Nem gondolod, hogy jó volna megnöveszteni a hajamat? – kérdezte, s megint a profilját nézte.

George felpillantott, s látta az asszony fiúsrá nyírt tarkóját.

– Nekem úgy tetszik, ahogy van.

– Úgy unom már – mondta az asszony. – Úgy unom már, hogy olyan vagyok, mint egy fiú.

George megfordult az ágyon. Nem vette le szemét az asszonyról, mióta az beszélni kezdett.

– Veszettül csinos vagy – mondta.

Az asszony letette a tükröt a toalettasztalra, odament az ablakhoz és kinézett. Sötétedett.

– Szeretném szorosán és simán hátrafogni a hajamat, és hátul jó nagy kontyba tűzni, hogy érezzem a súlyát – mondta. – Szeretném, ha egy cica ülne az ölemben, és dorombolna, mikor simogatom.

– Igen? – mondta George az ágyból.

– És szeretnék a saját ezüstömmel ebédelni, és gyertyákat szeretnék. És szeretném, ha tavasz lenne, szeretném kifésülni a hajam egy tükör előtt, szeretnék egy cicát, és szeretnék egypár új ruhát.

– Ó, hallgass már, és keress valami olvasnivalót! – mondta George. Megint olvasott.

Felesége kinézett az ablakon. Most már egészen sötét volt, s még mindig esett a pálmafák között.

– Macska mindenképpen kell – mondta. – Macska kell. Egy macska kell most. Ha nem lehet hosszú hajam, meg más örömem, macskám azért lehet.

George nem figyelt oda. Olvasott. Felesége kinézett az ablakon a tér kivilágított részeire.

Valaki kopogott az ajtón.

– *Avanti* – mondta George. Felnézett a könyvéből.

A szobalány állt az ajtóban. Nagy cirmos cicát szorított erősen magához, s lógatta le maga mellett.

– Bocsánatot kérek – mondta –, a padrone kérte, hogy hozzam ezt fel a Signorának.

A NAGY KÉTSZÍVŰ FOLYÓN

Első rész

A vonat továbbbogarogott, és eltűnt az üszkös fatörzsek egyik dombja mögött. Nick leült a sátorponyva- s takarókötegre, amelyet a vasutas utánadobott a poggyászkocsi ajtajából. Város nem volt sehol, csak a sínek és a tűz pusztította táj. Nyoma se maradt a tizenhárom kocsmának, amely Seney egyetlen utcáját szegélyezte. A Mansion House Szálloda alapzata valamelyest kiemelkedett a terepből. Köveit megfagta, szétrepesztette a tűz. Mindössze ennyi maradt Seney városából. Leégett minden, egészen a föld színéig, de még a föld színe is.

Nick elnézte a leégett domboldalt, ahol a városka szétszórt házait kellett volna látnia, aztán megindult a töltésen a folyóra épített híd felé. A folyó megvolt. Örvényekben találkozott a híd cölöppilléreivel. Nick lenézett a tiszta, barna vízbe, amely a kavicsos medertől kapta színét, s figyelte a pisztrángokat, ahogy megállnak az ár ellenében, remegő uszonnal. Néha, éles szögben meghajolva, egy-egy siklással változtattak helyzetükön, de egy pillanat múlva ismét állták a sebes vizet. Nick sokáig elnézte őket.

Nézte, ahogy orrukkal nekifeszülnek az árnak, sok-sok pisztráng a mély, sebes vízben, formájuk kissé eltorzul olyan messziről tekintve, a folyó üveges, homorú tükrén keresztül, amelynek a felszíne lágyan rálendül a híd cölöpjeire, és feltorlódik rajtuk. A nagy pisztrángok lent voltak a folyó mélyén. Nick eleinte nem vette észre őket. Aztán meglátta: jókora pisztrángok, ott igyekeznek megállni a meder kavicsán, a fövény és a homok szeszélyes ködében, amelyet egy-egy nekilódulással felkavar az áradat.

Lenézett a folyóba a hídról. Meleg nap volt. Egy jégmadár szállt el a víz felett. Nick már rég nem bámult így le folyóvízbe, s rég nem látott pisztrángot. Most úgy látszik, nagyon jók. Ahogy a jégmadár

árnyéka elsuhant a vízen, egy nagy pizstráng hirtelen nekirugaszkodott az árnak, egyetlen hosszú szögben, csak árnyéka jelezte a szögget, azután az árnyéka lemaradt róla, amint elérte a víz színét, találkozott a nappal, majd visszapattant a folyóba, s az árnyéka mintha engedelmesen tűrte volna, hogy a folyó visszacsúsztassa a híd alá, ahol ismét megfeszült szemben az árral.

Nick szíve is megfeszült, ahogy a pizstrángot figyelte. Megint elfogta a jól ismert, régi érzés.

Elfordult, lenézett a folyón. Kavicsos medre, zátonyai, nagy sziklái, s lejjebb, ahol megkerült egy beugró partfokot, tóként kiszélesedő tükre ott nyúlt el alatta messzire.

Nick visszasétált a talpfákon a csomagjához, amelyet ott hagyott a hamuban a pálya mellett. Boldog volt. Megigazította a hátizsák hevedereit, szorosra húzta a szíjakat, hátára lendítette a csomagot, karját átdugta a vállszíjakra, s fejét meghajtva nekifeszült a széles homlokszíjnak, hogy levegyen valamit a vállára nehezedő súlyból. Azért így is nagyon nehéz volt. Nagyon-nagyon nehéz. A horgászbót bőrtokját a kezében vitte, s előredőlt, hogy a hátizsák súlya a vállán maradjon, így vágott neki a vasúti töltéssel párhuzamos útnak, maga mögött hagyta a leégett várost a hőségben, aztán lekanyarodott egy domb lábánál. Mindkét oldalán a tűztől sebhelyes dombok emelkedtek, közöttük vitt az út a messzeségbe. Ment az úton, fáj a váll a nehéz hátizsáktól. Az út egyre emelkedett. Nehéz volt hegyre felfelé menni. Fájtak az izmai, tüzelt a nap, de Nick boldognak érezte magát. Úgy érezte, hogy mindent maga mögött hagyott, a kényszert, amely arra ösztökölte, hogy gondolkozzék, az írás kényszerét is, minden kényszert. Mindez elmaradt mögötte.

Amióta leszállt a vonatról, s a vasutas utánadobta csomagját a vagon nyitott ajtajából, minden megváltozott. Seney leégett, az egész táj leégett és átalakult, de nem baj. Minden úgysem éghetett le. Ezt jól tudta. Baktatott az úton, izzadt a nap melegétől, kapaszkodott felfelé a dombok vonulatára, amely a vasutat elválasztotta a fenyvesek síkjától.

Az út tovább kanyargott, néha meghorpadt, de azért szüntelenül emelkedett. Nick csak ment előre. Egy darabig párhuzamosan haladt a letarolt domb gerincével, s végül elérte a tetőt. Előtte, ameddig csak ellátott a szem, a fenyvesek síkja. Baloldalt dombvonulat zárta

le a kiégett tájat. Szemközt fekete fenyők szigetei emelkedtek ki a síkságból. Messze bal kéz felől, a folyó szalagja látszott. Nick elkísérte a szemével, s elkapta a napfény csillogását a vízen.

Előtte nem volt semmi más, csak a fenyvesek síkja, egészen a távoli kék dombokig, amelyek a Felső-tó magaslatát jelezték. Alig látszottak, elnyelte őket a messzeség és a forró levegő a síkság fölött. Ha nagyon erősen nézett oda, eltűntek. De ha félig lehunyta a szemét, ismét felbukkantak a tóparti, távoli dombok.

Nick leült a megszenesedett fatönkre, és rágyújtott. Csomagja ott hintázott a tönkön, a hevederek készenlében, a hátizsák közepén egy horpadás, ahol a háta belenyomódott. Üldögélt, cigarettázott, körülnézett a tájon. Nem kellett elővennie a térképét. A folyóhoz mérte a helyet, s tudta, hogy hol van.

Ahogy dohányzott, lábát előrenyújtva, észrevette, hogy egy szöcske közeledik hozzá a földön, aztán felmászik a gyapjúharisnyájára. Fekete szöcske. Nick már az úton is, a dombra kapaszkodva, sok szöcskét felriasztott a porból. Mind fekete volt. Nem olyan nagy szöcskék, amelyek berregve szállnak fel, sárga és fekete, vagy vörös és fekete szárnyaikat kibontva fekete szárnypáncéljuk alól. Ezek közönséges szöcskék voltak, de mind fekete, mintha kormos volna. Nicknek ez már útközben is feltűnt, de nem gondolta végig a dolgot. Most elnézte a fekete szöcskét, amely négyfogú szájával csipkedte a harisnya gyapjúszálait, s megértette, hogy ezek mind azért lettek feketék, mert itt élnek a kiégett tájon. Egy éve lehet, hogy a tűz pusztított, de a szöcskék még feketék. Vajon meddig maradnak így?

Óvatosan lenyúlt, és szárnyainál fogva elkapta a szöcskét. Megfordította, a lábcskák összevissza kaszáltak a levegőben, megnézte ízelt potrohát. Igen, ott is fekete volt, s ahol a háta meg a feje poros lett, szivárványosan csillogott.

– Eredj, szöcske! – mondta Nick; most szólalt meg először hangosan. – Repülj el valahová!

Feldobta a szöcskét a levegőbe, s látta, ahogy leszáll egy megszenesedett tönkre az út túlsó oldalán.

Nick felállt. Hátát nekidűtötte a csomagjának, amely egyenesen állt a tönkön, s átdugta karját a vállszíjakon. Ott állt hátizsákjával a domb peremén, lenézve a tájra, a távoli folyó felé, azután leért az útról, s megindult a lejtőn. A talajon kellemes járás esett. Kétszáz

méter után elért a domboldalon a tűz határáig. Itt már páfrány nőtt, bokáig gázolt benne, fenyők verődtek csoportba, előtte messzire elnyúlt a hullámos terep, sok buckával és horpadással, a talaj homokos volt, és a természet ismét eleven.

Nick a napot vette iránytűnek. Tudta, hol akar kilyukadni a folyóhoz, s csak ment előre a fenyvesek síkján, fel a kis halmokra, hogy egyre újabbakat lásson maga előtt, és néha egy-egy dombocska tetejéről nagy, tömör fenyőszigeteket is jobb kéz vagy bal kéz felől. Letépett néhány páfránylevelet, és bedugta a vállszíjak alá. Hamarosan szétdőrszölődtek, s járás közben érezte a szagukat.

Fáradt volt, és nagyon kimelegedett azon az egyenetlen, árnyék-talan síkságon. Tudta, hogy ha balra fordul, bármikor kiérhet a folyóhoz. Nem lehet messzebb egy mérföldnél. Mégis tovább ment egyenesen észak felé, hogy az egy napi járót a folyónak minél felsőbb pontjához vezesse.

Már egy ideje látta maga előtt az egyik nagy fenyőszigetet, ahogy magasra felnyúlik a hullámos síkságból, amelyen átvágott. Lejtő következett, majd újabb kaptató; amikor nagy nehezen felért a nyeregére, oldalt fordult, és megindult a fenyőfák felé.

A fenyőszigetben nem voltak bokrok. A fatörzsek egyenesen szöktek fel, vagy rézsútosan megdőltek egymás felé. Egyenesen, barnán, ágak nélkül. Az ágak csak fent kezdődtek a magasban. Néhol összefonódtak, és sűrű árnyékot vetettek a barna erdei földre. A ligetet csupasz földgyűrű vette körül. Nick átvágott rajta, és puhának érezte lába alatt a barna talajt. Túlevelek szőnyegén járt, amely túlnőtt a ligeten, és nagyobb kört takart el, mint a magas ágak. A fák magasra nőttek, az ágak felkapaszkodtak velük a magasba, átengedve a napnak ezt a csupasz területet, amelyet egykor beárnyékolnak. S pontosan annál a vonalnál, ahol ez a gyűrű véget ért, ismét páfrányos következett.

Nick lecsúsztatva válláról a csomagot, és lefeküdt az árnyékba. A hátán feküdt, felnézett a fenyőkre. Kinyúlva pihentette nyakát, hátát, derekát. Hátának jólesett a föld. Az ágak között felnézett az égre, aztán lehunyta a szemét. Kinyitotta a szemét, megint felnézett. A magas ágak között fúj a szél.

Megint lehunyta a szemét, és elaludt.

Zsibbadtan, merev tagokkal ébredt. A nap már majdnem lenyugodott. A hátzszak nehéz volt, a szíjak fájdalmasan hasítottak, ahogy

magára vette őket. Előredőlt, hátán a csomaggal, felvette a horgászbót bőrtokját, és a fenyvesből kiérve nekivágott a páfrányos lapálnak, a folyó felé. Tudta, hogy nem lehet messzebb egy mérföldnél.

Fatönkökkel borított domboldalról ereszkedett alá, s egy rétre ért. A rét peremén ott volt a folyó. Nick boldog volt, hogy odaért. A réten ment tovább, a víz folyása ellenében. Nadrágját átította a harmat. Hirtelen, bőven szállt le a harmat a meleg nap után. A folyó néma volt. Oly gyorsan és simán folyt, hogy nem adott hangot. A rét szélén, mielőtt felkapaszkodott volna egy kis emelkedésre, hogy tábornak üssön, Nick lenézett a folyóra, nézte, hogy szöknek fel a pisztrángok. Bogarak rajzottak a víz fölött, a folyó túlsó oldalán elterülő mocsár-ból jöttek napnyugta után, azért szökdécselt a pisztráng. Kapkodta őket. Miközben elhaladt a folyó menti rét keskeny sávján, Nick látta, hogy a pisztrángok egészen magasra kiugranak a vízből. Végignézett a folyón: a bogarak bizonyára letelepedtek a felszínére, mert a pisztrángok buzgón falatoztak, véges-végig. Ameddig csak ellátott, mindenütt ugráltak, apró karikákat verve a víz színén, mintha eső paskolná a folyót.

A fás, homokos terep emelkedni kezdett, s fentről már be lehetett látni a rétet, a folyó közeli szakaszát és a mocsarat. Nick ledobta a csomagját és a horgásztokot, s körülnézett, hol a legsimább a föld. Nagyon éhes volt, és még főzés előtt el akarta készíteni a tábornak. Két fenyő között egészen vízszintes volt a talaj. Kivette csomagjából a baltáját, és kivágott két útban álló gyökeret. Így egészen sima lett egy akkora földdarab, amelyen elalhatott. Két kezével elgereblyezte a homokos földet, és gyökerestül kitepte a páfrányokat. Keze jó szagú lett a páfránytól. Aztán elegyengette a földet a gyökerek helyén. Nehogy valami göröngy maradjon a pokróc alatt. Mikor már elég sima volt, leterítette a három pokrócot. A legelső kétret hajtogatta. A másik kettőt kiterítette rajta.

Baltájával lehasított egy darabot az egyik fenyőtönkből, majd felaprította sátorcöveknek. Hosszú cövekeket csinált, hogy jó erősen megálljanak a földben. Most, hogy kibontotta s kiterítette a földre a sátorponyvát, a csomag sokkal kisebbnek látszott a fenyőfa tövében. A sátor mennyezetgerendájának megfelelő kötelet ráerősítette az egyik fenyőfa törzsére, majd felhúzta a sátrat a kötélen másik végénél fogva, s ezt a végét is hozzákötötte egy fenyőfához. A sátor

úgy lógott a kötél, mint egy vászonlepedő, ha kiakasztják száradni. Nick vágott egy hosszabb ágat, és leverte a földbe a ponyva hátsó vége alatt, aztán kicövekelte a ponyva szálát, úgyhogy sátor lett belőle. Jó feszesre meghúzta kétoldalt, és a cövekeket mélyen beverte a földbe a balta fokával; végül a kötéln hurkai is besüppedtek, s a ponyva olyan lett, mint a dob.

A sátor bejáratára csomagolóvásznat akasztott a szúnyogok ellen. Bemászott a szúnyogháló alatt, mindenféle holmit cipelt magával az ágy fejéhez, a ferde ponyvafal alá. A sátorba csak a barna ponyván keresztül hatolt be a fény. Kellemes ponyvaszag érződött. A levegőben máris volt valami titokzatos és otthonias. Nick boldog volt, ahogy befelé mászott a sátorba. Napközben sem érezte magát boldogtalannak. De ez mégiscsak más. Most mégis tesz valamit. Ezt meg kellett csinálni. Most megvan. Nehéz út volt. Nagyon elfáradt. De most itt van. Megcsinálta a tábort. Letelepedett. Most már semmi baj sem érheti. Ez jó táborhely. Megérkezett, jó helyen van. Otthon van, maga készítette az otthonát. Most éhes.

Kimászott a csomagolóvászon alatt. Odakint egészen besötétedett. A sátorban világosabb volt.

Odament a csomagjához, s a hátizsák alján kotorászva kihalászott a szöges zacskóból egy hosszú szöveget. Beverte a fenyőfába, közelről fogva, és óvatosan ütögetett rá a balta fokával. Felakasztotta a hátizsákot a szögre. Minden készlete a hátizsákban volt. Most már nem hever a földön, biztos helye van.

Éhes volt. Úgy érezte, sohasem volt éhesebb. Kinyitott egy disznóhús- meg egy spagettikonzervet, és beleürítette a serpenyőbe.

– Jogom van ilyen enni, ha egyszer a cipelését vállaltam – mondta Nick. Hangja furcsán szólt a sötétedő erdőben. Aztán nem szólt többet.

Tüzet rakott néhány fenyőszilánkból, amelyet egy tönkről hasított a baltával. A tűz fölé odaállította a rostélyt, a négy vaslábat bakancsával nyomta be a földbe. Feltette a serpenyőt a rostélyra. Még éhesebb lett. A disznóhús körítése, a bab meg a spagetti melegedni kezdett. Nick belenyúlt, összekavarta. Az étel már fortyogott, apró buborékok törtek nagy nehezen a felszínre. Jó szaga volt. Nick elővett egy üveg sűrített paradicsomot, és levágott négy szelet kenyeret. A kis buborékok sűrűbben pufogtak. Nick leült a tűz mellé, és leverte

a serpenyőt. A tartalma felét egy bádogtányérba töltötte. Lassan szétterült rajta. Nick tudta, hogy még forró. Ráöntött egy kis paradicsomot. Tudta, hogy a bab meg a spagetti még mindig túl forró. Nézte a tüzet, aztán a sátrat, nem, nem rontja el az egészet azzal, hogy megégeti a nyelvét. Évek óta semmi öröme nem telt a sült banánban, mert még sose bírta megvárni, amíg kihűl. Nagyon érzékeny volt a nyelve. Nagyon éhes volt. Bár csaknem teljesen besötétedett már, látta, hogy a folyón túl valami köd száll fel a mocsárból. Megint a sátorra nézett. Vett egy jó kanállal a tányérból.

– Atyám, Jézus atyám – mondta Nick boldogan.

Már kiürült az egész tányér, amikor eszébe jutott a kenyér. A második adagot kenyérrel ette, fényesre kitörülve a tányért. Legutóbb a St. Ignace-i restiben evett, egy sonkás szendvicset meg egy csésze kávét, azóta semmit. Ez igen, ez jólesett. Már máskor is volt ilyen éhes, csak nem tudta kielégíteni az éhségét. Már órákkal azelőtt táborot üthetett volna, ha akarja. Sok a jó táborhely a folyó mentén. De ez igazán jó.

Két nagy fenyődarabot tolt be a rostély alá. A tűz fellángolt. Elfelejtett vizet hozni kávénak. A hátizsákból kivett egy összecukható vászonvödröt, és lesétált a dombról, a rét keskeny sávján keresztül, a folyóhoz. A túlsó partot fehér köd borította. A fű nedves volt és hideg, ahogy letérdelt a partra, és belemerítette a vászonvödröt a folyóba. Megtelt, nagy súlya lett, húzta az ár. A víz jéghideg volt. Nick kiöblítette a vödröt, aztán telitöltve felvitte a sátorhoz. Így, messzebb a folyótól, már nem is volt olyan hideg.

Bevért még egy nagy szöget, és felakasztotta a teli vödröt. Félig megtöltötte a kávéskannát, megint rakott a tűzre, és feltette a kannát. Nem jutott eszébe, hogyan is szokott kávét főzni. Emlékezett rá, hogy egyszer vitatkozott erről Hopkinsszal, de már nem tudta, mi volt a saját álláspontja. Elhatározta, hogy felforrallja. Ekkor eszébe jutott, hogy Hopkins csinálta így. Volt idő, amikor minden vitatkoztak Hopkinsszal. Várta, hogy felforrjon a kávé, s közben kinyitott egy kis barackkonzervet, és egy bádogcsészébe töltötte. Szeretett konzervet nyitni. Míg a tűzre állított kávét figyelte, leitta a levet a barackról, előbb óvatosan, hogy ki ne csurogjon, aztán tűnődve s barackdarabokat nyelve hozzá. Így jobb a barack, mint frissen.

Közben felforrt a kávé. A kanna teteje félrebillent, s a kávészemcsés folyadék lecsurgott az oldalán. Nick levette a tűzről. Hopkins nyert. Cukrot tett az üres barackos csészébe, és kitöltött egy kis kávé, hogy hűljön. Olyan forró volt, hogy nem bírta kézben tartani, s így a sapkájával fogta meg a kávéskanna fogantyúját. Mert azt nem lehet, hogy állni hagyni a kannában. Az első csészét semmi esetre sem. Mindent pontosan Hopkins előírása szerint. Hop megérdemli. Igen komoly kávéivó volt, összes ismerősei közt ő volt a legkomolyabb ember. Nem lassú, hanem komoly. Sok idő telt el azóta. Hopkins úgy beszélt, hogy közben nem mozgott az ajka. Pólózni járt. Keresett néhány millió dollárt Texasban. Kölcsönkérte az útiköltséget, amikor Chicagóba ment, mert táviratoztak, hogy az első nagy kútja beütött. Ő is sürgönyözhetett volna pénzért. De az túl lassú lett volna. Hop barátnőjét úgy hívták, hogy Szőke Vénusz. Hop nem bánta, mert nem ez volt az igazi barátnője. Többször is mondta, nyugodtak lehetnek, hogy az igazi barátnőjével nem fog viccelni senki. És úgy is volt. Aztán elment, amikor megjött a távirat. Ez odakint történt a Fekete-folyón. Nyolc napig tartott, amíg a távirat utolérte. Hopkins akkor Nicknek ajándékozta a huszonkét kaliberes automata Colt-pisztolyát. Ő meg a fényképezőgépét adta Billnek. Hogy mindig emlékezzen rá. Megbeszélték, hogy nyáron majd együtt mennek horgászni. Hop tele volt ötletekkel. Majd szerez egy jachtot, és mindannyian bejárják a Felső-tó északi partját. Izgatottan beszélt, de komolyan. Elbúcsúztak, és mindenki rosszul érezte magát. Vége lett a kirándulásnak. Aztán soha többé nem látták Hopkinst. Mindez rég történt, odalent a Fekete-folyón.

Nick megitta a kávé, a Hopkins-féle kávé. Keserű volt. Nick felnevetett. Befejezésnek éppen jó a történet végére. Elméje működni kezdett. Tudta, hogy mindjárt sikerül elfojtania, mert elég fáradt volt. A kávé kiöntötte a kannából, az alját belerázta a tűzbe. Rágyújtott és bement a sátorba. Levette cipőjét és nadrágját, a pokrócon ülve belegöngyölte a cipőt a nadrágba, aztán bebújt a pokrócok közé.

Az elülső sátorlapon átderengett a tűz fénye, ha az éjszakai szél felszította. Csendes éjszaka volt. A mocsár is teljesen nyugodt. Nick kényelmesen kinyújtózott a takaró alatt. A füle mellett zümmögni kezdett egy szúnyog. Nick felült, gyufát gyújtott. A szúnyog a ponyvára telepedett le, a feje fölé. Nick gyorsan odatartotta a gyufát.

A szúnyog sercegett egyet a lángban, rendben van. A gyufa elaludt. Nick visszafeküdt a takaró alá. Oldalára fordult, és behunyta a szemét. Álmos volt. Érezte, hogy közeledik az álom. Összekuporodott a takaró alatt, és elaludt.

Második rész

Reggel, amikor felkelt a nap, a sátorban kezdett átforrósodni a levegő. Nick kimászott a bejáratra akasztott szúnyoghálója alatt, s körülnézett a reggelben. Keze vizes lett a fűtől, ahogy kijött. Nadrágját és cipőjét a kezében hozta. A nap éppen a domb fái fölött állt. Látszott a rét, a folyó és a mocsár. Odaát pedig a mocsár zöldjében nyírfák.

A folyó tiszta volt, és simán, sebesen suhant a kora reggeli ég alatt. Vagy kétszáz méterrel lejjebb három fatörzs feküdt rajta keresztben. Fölöttük még simábbnak és mélyebbnek tetszett a víz. Nick odanézett: egy halásznest éppen átment a fatörzseken, és eltűnt a mocsárban. Nicket izgalom fogta el. Izgatta a kora reggel és a folyó. Annyira sietett, hogy szinte reggelizni sem akart; de tudta, hogy muszáj. Rakott egy kis tüzet, és feltette a kávéskannát.

Míg a kannában melegedett a víz, fogott egy üres üveget, s az emelkedés permén keresztül lement a rétre. A rét nedves volt a harmattól, és Nick szöcskéket akart fogni csalinak, mielőtt a nap még felszárítaná a fűvet. Talált is jó szöcskét eleget. A fűszálak tövében feküdtek. Némelyik rákapaszkodott egy-egy fűszálra. Dermettek voltak s nedvesek a harmattól, és nem tudtak ugrani, amíg a nap meg nem szárítja őket. Nick felszedett néhányat, csak a közepes nagyságú, barna példányokat választotta, és bedugta őket az üvegbe. Meggördített egy fatörzset, s alatta százával feküdtek a szöcskék, a fa oltalmában. Igazi szöcskemenhely. Nick vagy ötven darab közepes barnát szedett az üvegébe. Míg a szöcskéket szedegette, a többiek lassanként felmelegedtek a napon, és kezdtek szétugrálni. Felugrottak, az ugrásból röpülés lett. Eleinte csak addig röpültek, ameddig a lendületük tartott, aztán leszálltak, és újra megmerevedtek, mintha nem is élnének.

Nick tudta, hogy mire megeszi a reggelijét, már olyan élénkek lesznek, mint máskor. Ha a fű nem harmatos, egy egész napjába

telnék, amíg megtölti az üvegét jó szöcskékkel, és sokat még szét is zúzna, ahogy lecsap rájuk a sapkájával. Megmosta a kezét a folyóban. Izgatta a folyó közelsége. Aztán bement a sátorba. A szöcskék már ugráltak a fűben, bár még dermedten. Az üvegben, ahol felmelegítette őket a nap, tömegesen ugráltak. Nick egy fenyőágot tett az üveg szájába dugónak. Elég jól elzárta, hogy a szöcskék ki ne ugorhassanak, de azért hagyott utat a levegőnek.

Visszagördítette azt a fatörzset, s tudta, hogy ott minden reggel talál majd szöcskét.

Az ugrándozó szöcskékkel teli üveget letette egy fenyőtönk mellé. Gyorsan összeöntött vízzel egy kis hajdinalisztet, és simára kavarta: egy csésze liszt, egy csésze víz. Egy maréknyi kávé szórt a kánába, kikanalazott a bádogdobozából egy darab zsírt, és rácsúsztatta a forró serpenyőre, hogy csak úgy sercegett. A füstölő zsírra óvatosan ráöntötte a hajdinapépet. Szétfolyt, mint a láva, a zsír kegyetlenül fröcskölt. Körös-körül a hajdinalapépy széle kezdett megszilárdulni, aztán megbarnulni, végül ropogós lett. A teteje lassan pöfögve likacsossá vált. Nick a barnuló lepény alá dugott egy tiszta fenyőforgácsot. Oldalt döntötte a serpenyőt, s a lepény elvált tőle. „Nem próbálom röptében megfordítani”, gondolta Nick. Egészen a lepény alá dugta a tiszta forgácsot, és szépen átfordította a másik oldalára. A serpenyőben nagy sisterség támadt.

Amikor elkészült, Nick újra megszírozta a serpenyőt. Elhasználta az egész hajdinapépet. Még egy nagy lepény lett belőle, meg egy kisebb.

Megevett egy nagy lepényt és egy kicsit, almalekvárral. A harmadikra is almalekvárt kent, kétszer összehajtogatta, zsírpapírba csomagolta, és betette az ingzsebébe. Az almalekváros üveget visszatette a hátizsákba, és levágott két szelet kenyeret szendvicznek.

A hátizsákban talált egy nagy hagymát. Kettévágta, és lehámozta a selymes külső héját. Aztán az egyik felet szeletekre vágta, és hagymás szendvicseket csinált. Ezeket is zsírpapírba csomagolta, és betette khaki ingének másik zsebébe. A serpenyőt lefelé fordította a rostélyon, megitta a kávé, amely édes volt és sárgásbarna a beletöltött kondenzált tejtől, aztán rendet csinált a táborban. Jó kis tábor volt.

Kivette horgászbotját a bőrtokból, összerakta, a tokot visszadugta a sátorba. Felszerelte az orsót, és a zsinórt áthúzta a vezetőgyűrűkön. Két kézzel kellett fognia, hogy vissza ne csússzék a súlyától.

Nehéz, duplán sodort zsinór volt. Nick valamikor régen nyolc dollárt fizetett érte. Azért csinálták olyan nehézre, hogy megálljon a levegőben, amikor visszarántják, másrészt viszont simán és egyenesen repüljön ki, a súlyánál fogva, hogy a súlytalan csalit is ki lehessen vetni vele. Nick kinyitotta az előkés alumíniumdobozt. Nedves flanel közé csomagolva, összetekerve nyugodtak benne az előkék. Nick még a vonaton nedvesítette meg a flanelt, a hűtővízből, St. Ignace felé utaztában. Az előkék megpuhultak a nyirkos flanelbélésen; Nick kicsavart egyet, és ráhurkolta a súlyos zsinór végére. Az előke másik végére horgot erősített. Kis horog volt, nagyon vékony és rugalmas.

A horogtartójából vette ki, a botot addig keresztbe fektette a térdén. A zsinórt megfeszítve kipróbálta a göcsöt és a bot rugalmasságát. Vigyázott, hogy a horog bele ne vágjon az ujjába.

Megindult lefelé a folyóhoz, kezében a horgászbot, nyakában a szöcskés üveg, szíjra akasztva. Kiemelő hálója egy kampón lógott az övéről. Vállán egy hosszúkás liszteszsák, minden sarkán csücskösre kötve. Madzaga megfeszült a vállán. A zsák hozzá-hozzácsapódott a lábához.

Nick ügyetlennek és ugyanakkor horgász módra boldognak érezte magát e sokféle rákötözött felszerelés alatt. A szöcskés üveg a mellén himbálózott. Ingének zsebeit kitömte az ebédje meg a légytartó doboz.

Belépett a folyó vizébe. Megrázkódott. Nadrágja rátapadt a láb szárára. Cipőtalpán keresztül is érezte a fövenyt. A víz emelkedett, hideg volt, megborzongott tőle.

A folyó susogva körülnyalta a lábát. Térdén fölül ért a víz, ahol belelépett. Továbbgázolt a folyóban. A fövény meg-megcsúszott a cipője alatt. Lenézett a lábnyomában támadó örvényekre, és megbillettette az üveget, hogy kivegyen belőle egy szöcskét.

Az első szöcske megugrott az üveg nyakában, és kiszökött a vízbe. Az örvény, amelyet Nick jobb lába kavart, azonnal elnyelte, s csak valamivel távolabb bukkant fel ismét.

Gyorsan úszott lefelé, kapálózva. Aztán egy köröcske törte át hirtelen a víz sima felszínét, és a szöcske eltűnt. Bekapta egy pisztráng.

Most egy másik szöcske dugta ki fejét az üvegből. Csápjai remegtek. Már nyújtotta elülső lábait, ugrásra készült. Nick megfogta a fejénél, és vigyázott rá, míg a karcsú horgot átfűzte az álla alatt,

és beszúrta a mellébe, a potroh utolsó ízületéig. A szöcske átkarolta elülső lábaival a horgot, és dohánylét köpött rá. Nick bedobta a vízbe.

Jobb kezében tartva a botot, kiengedte a zsinórt, amerre a szöcske húzta az árral lefelé. Bal kezével segítette le az orsról, hogy könnyen csússzék előre. Látta a szöcskét a folyó apró hullámaiban. Aztán elvesztette szem elől.

A zsinór megrándult. Nick visszahúzta: feszes volt. Ez az első fogás. Az immár elevelenné vált botot keresztben tartva az ár fölött, bal kezével kezdte visszacsavarni a zsinórt. A bot recsegve hajladozott, a pisztráng ár ellen húzta. Nick tudta, hogy kis hal. Egyenesen felemelte a botot a levegőbe. Meghajlott, mint az íj.

Látta a pisztrángot a vízben, amint fejével és testével vergődik a hozzá súrlódó zsinór mentén.

Nick bal kezébe vette a zsinórt, s az ár ellen fáradtan kapálózó pisztrángot kihúzta a víz színére. A háta pettyes volt, világos színű, olyan, mint a víz a kavicsok fölött, oldala megcsillant a napon. Nick a jobb hóna alá fogta a botot, előrehajolt, és megmerítette jobb kezét a vízben. Nedves jobb kezével megfogta a szüntelenül fickándozó pisztrángot, kiakasztotta szájából a horgot, és visszadobta a folyóba.

A pisztráng tétován imbolygott az árban, majd leszállt a fenékre egy kő mellé. Nick utánanyúlt, hogy megérintse, könyökig vízbe kellett dugnia a karját. A pisztráng nem mozdult a sebes árban, lent feküdt a fövényen, egy kő mellett. Amikor Nick ujjai hozzáértek, amikor megérintették a sima, hűvös, víz alatti testet, már el is tűnt, árnyéka nyílként suhant át a meder fenekén.

„Nincs semmi baja – gondolta Nick. – Csak fáradt volt.”

Bevezette a kezét, mielőtt a pisztránghoz nyúlt volna, hogy meg ne sértse a testét borító finom nyálkát. Ha az ember száraz kézzel nyúl a pisztránghoz, valami fehér gomba támadja meg azt a helyet. Évekkel azelőtt, amikor forgalmas folyókon horgászott, s mások is jártak előtte és mögötte, Nick számtalanszor találkozott döglött pisztrángokkal, amelyek bolyhosak voltak a fehér gombától, az ár odasodorta őket a sziklához, vagy hassal felfelé lebegtek a nyugalmasabb helyeken. Nick nem szerette, ha idegenek horgásznak azon a folyón, ahol ő. Ha nem tartoztak az ő társaságába, elrontották az egészet.

Továbbgázolt felfelé az ár mentén, térdig benne a folyóban; itt vagy ötven méteren át sekély volt a víz a keresztben fekvő fatörzsek fölött. Nem csalizta fel újra a horgot, a kezében tartotta, úgy gázolt vele. Afelől biztos volt, hogy tudna kis pisztrángokat fogni a sekély vízben, de neki az nem kellett. Nagy pisztráng pedig ilyenkor nem lesz a sekély részeken.

Most mélyebb lett a víz, s metsző, hideg érzés vágott a combjába. Előtte a sima víztükör, a fatörzsek gátja fölött. Sima és sötét; baloldalt a rétv alacsonyabb széle; jobb kéz felől a mocsár.

Nick hátradőlt az ár ellenében, és kivett az üvegből egy szöcskét. Feltűzte a horogra, és ráköpött a szerencse végett. Aztán elhúzott néhány méternyi zsinórt az orsóról, és kivetette a szöcskét előre, a sebes, sötét vízbe. Egy darabig úszott a fatörzsek felé, aztán a zsinór súlya lehúzta a csalétket. Nick a jobb kezében fogta a botot, s ujjai között eregette a zsinórt.

Nagyot rándult. Nick visszahúzta, s a bot hirtelen megtelt étellel és veszéllyel, kétrét görbült, a zsinór megfeszült, kiemelkedett a vízből, tovább feszült, nehéz, veszélyes, kitartó erő húzta. Nick érezte, hogy a következő pillanatban elpattan az előke, ha fokozódik a húzás, így hát inkább szabadon engedte a zsinórt.

Az orsó gépiesen visítva kattogott, ahogy a zsinór letekeredett róla, egyszuszra. Túlságosan gyors volt. Nick nem tudta visszatartani, a zsinór repült, s az orsó hangja egyre vékonyabb lett a sebes forgásban.

Mikor már az orsó tengelye is látszott, Nick úgy érezte, izgalmában eláll a szívverése, hátradőlt az ár ellen, amely jeges tűkkel szúrt a combjába, és bal kezével keményen megmarkolta az orsót. Nehezen tudta belenyomni a hüvelykujját az orsó kerekei közé.

Ahogy beleadta az erejét, a zsinór hirtelen megkeményedett, megfeszült, s a fatörzseken túl egy hatalmas pisztráng magasra kiszökken a vízből. Amikor ugrott, Nick leengedte a bot végét. Leengedte, hogy csökkenjen a feszültség, de hiába: pontosan érezte, melyik az a pillanat, amikor már túlságosan nagy az igénybevétel, túl kemény, túl feszes a zsinór. Hát persze, az előke elszakadt. Tévedés kizárva, pontosan lehetett érezni, mikor száll el minden rugalmasság a zsinórból, száraz lesz és kemény. Aztán elernyed.

Nicknek kiszáradt a szája, elszorult a szíve, úgy tekerte vissza az orsót. Soha még ilyen nagy pisztrángot nem látott. Az a súly, az

a visszatartathatatlan erő, s aztán a tömege, amikor felugrott. Olyan szélesnek látszott, mint egy lazac.

Nicknek remegett a keze.

Lassan tekerte vissza a zsinórt. Ez sok volt, ez az izgalom. Maga sem tudta, mi van vele, úgy érezte, rosszul van egy kicsit, jobb volna leülni.

Az előke ott szakadt el, ahol a horgot rákötötte. Nick megfogta. A pisztrángra gondolt: ott fekszik valahol a fenéken; mozdulatlanul, a kavicsokon; sokkal mélyebben, semhogy fény érné, a fatörzsek alatt, állkapcsában a horoggal. Nick tudta, hogy a pisztráng fogai előbb-utóbb átvágják a horogra görcsölt hurkot. De a horog ott marad az állkapcsában. Fogadni mert volna, hogy a pisztráng dühös. Hát persze, egy ekkora állat. Micsoda pisztráng! És rajta volt, keményen. Mint a szikla. És akkor is, mint a szikla, mielőtt elszökött. Atyaúrsten, mekkora egy hal! Isten engem úgy segítjen, ekkora pisztrángról még csak nem is hallottam soha.

Felkapaszkodott a rétre s megállt, nadrágjából, cipőjéből folyt a víz, a cipője cuppogott. Odament a fatörzsekhez és leült. Egyáltalán nem akarta siettetni az izgalom lezajlását.

Lábujjaival kapirgálta a vizet a cipőjében, aztán kivett egy cigaretát az ingzsebéből. Rágyújtott, a gyufát elpöccintette a sebes vízbe, a fatörzsek alá. Egy pici pisztráng felszökkent a gyors vízzel tovadorsodródó gyufához. Nick felnevetett. Azért a cigarettát végigszívja.

Ült a fatörzseken, dohányzott, száradt a napon, a nap sütötte a hátát, szemközt a sekély folyó, amint eltűnik az erdőben, bekanyarodik a fák közé, gázlók, csillogó fények, nagy, tükörsima sziklák, a part mentén cédrusok és fehér nyírfák, a fatörzsek átmelegednek a napon, sima a felületük, nincs kéreg rajtuk, jó megtapintani; a csalódás fájdalma lassacskán szétfoszlott. Lassacskán szétfoszlott ez a fájdalmas érzés, amely olyan élesen tört rá, a vállát is megsajdító izgalom után. Most horgot kötött az előkére, szorosán meghúzta a húr, hogy kemény görcsbe merevedjék.

Felcsalozta a horgot, fogta a botját, és átment a fatörzsek túlsó végére, ott akart vízbe ereszkedni, ahol nem volt nagyon mély. A fatörzsek alatt és mögött mély volt, szinte mozdulatlan. Nick megkerülte a mocsaras parthoz közel fekvő homokzatonyt, s végül elérte a folyó medrének sekély sávját.

Baloldalt, ahol véget ért a rét, s már az erdő kezdődött, egy nagy szilfa feküdt, gyökeresen kidöntve. A vihar tépte ki, úgy feküdt, gyökerein sárcomók, fű nőtt közöttük, szilárd partot alkotott a folyó mellett. A víz egészen a kidöntött fa széléig hatolt. Onnan, ahol állt, Nick jól látta, hogy a víz sodrása keréknyomhoz hasonló mély csatornákat vájt a folyó sekély medrébe. Ahol állt, kavicsos volt a meder, és távolabb is kavicsos és sziklás; ahol a fa gyökerei felé kanyarodott, márgás lett, és a mély csatornák között zöld hínárszálak imbolyogtak az árban.

Nick hátralendítette válla fölött a horgászbótot, aztán előre, s a zsinór íve odaröppentette a szöcskét az egyik mély csatornába, a hínár közé. Egy pisztráng ráharapott, és Nick megrántotta a horgot.

A bótot messze odanyújtotta a kidöntött fa felé, ár ellen gázolt a vízben, így kényszerítette az alá-alámerülő pisztrángot, a rugalmasan hajladozó bottal, hogy a veszélyes hínár közül kijöjjön a nyílt vizekre. Fogta a bótot, vadul törtetett az ár ellen, húzta magához a pisztrángot. Ficánkolt, de azért jött, a rugalmas bot engedett a ficánkolásnak, néha belecsapódott a vízbe, de mégiscsak hozta. Nick lazított, ússzon lefelé. Feje fölél tartva a botját odavezette a pisztrángot a háló fölél, aztán kiemelte.

A pisztráng jól lehúzta a hálót, pettyes hátú, ezüstös oldalú pisztráng a hálóban. Nick kivette belőle a horgot; izmos a teste, jól esik fogni, nagy állkapcsa előreugrik; aztán lihegve és botladozva becsúszta a hosszú zsákba, amely a válláról csüngött a vízbe.

A zsák száját kinyitotta az ár felél, megtelt, elnehezedett a víztől. Felemelte, alsó része a folyóban maradt, felül minden oldalon kiömlött a víz. S a zsák alján, a vízben, ott volt a nagy pisztráng, elevenen.

Nick most az ár irányában haladt. Előtte a zsák, súlyával belemerül a vízbe, húzza a vállát.

Kezdett meleg lenni, a nap forrón tűzött a tarkójára.

Volt már egy jó pisztrángja. Nem akart sokat fogni. A folyó itt sekély volt és széles. Mindkét partján fák sorakoztak. A bal parti fák kurta árnyékot vetettek a délelőtti napban úszó folyóra. Nick tudta, hogy minden árnyékoltban pisztrángok rejtőznek. Délután, ha majd a nap átmegy a dombok felél, a pisztráng ott lesz a folyó másik oldalán, a hús árnyékban.

A legnagyobbak majd elfekszenek a part közelében. A Fekete-folyón ilyenkor mindig el lehetett csípni őket. Mikor a nap lement, mind kiúsztak a sodrásba. Közvetlenül napnyugta előtt, amikor a víz vakítóan ragyogott az utolsó sugarak fényében, az ember biztosra vehette, hogy akárhol kifog egy nagy pisztrángot a folyóból. De akkor csaknem lehetetlen volt horgászni, a víz színe úgy vakított, mint a napfényt visszaverő tükör. Persze, ár ellen azért lehetett, de egy olyan folyóban, mint a Fekete vagy ez, bele kell gázolni a mélybe a folyással szemben, s a víz előnti az embert. Nem, ilyen erős sodrásban nem tréfadolog az ár elleni horgászás.

Nick továbblépkedett a sekély medersávban, s figyelte a partokat, hol vannak nagy bemélyedések. Közvetlenül a folyó mellett egy bükkfa állt, ágai belelógtak a vízbe. Az ár befolyt a levelek alá. Itt biztosan lesz pisztráng.

Nicknek nemigen akaródzott abban a zugban horgászni. Biztos volt benne, hogy belegabalyodik az ágakba.

De azért jó mélynek látszott. Kivetette a szöcskét, úgyhogy elmerült a vízben, s az ár bevitte a lelógó ágak alá. A zsinór megfeszült, és Nick visszarántotta. A pisztráng veszettül csapkodott, félig kint a vízből, a levelek és az ágak között. A zsinór fennakadt. Nick nagyot rántott rajta, és a pisztráng elszabadult. Visszacsavarta a zsinórt, s a horgot a kezében tartva, továbbment lefelé a folyóban.

Előtte, közel a bal parthoz, egy nagy fatörzs feküdt. Nick látta, hogy odvas; a folyó hosszában helyezkedett el, a víz simán keresztülfolyt rajta, csak egy kis fodrozódás mutatkozott a fatörzs két végén. A víz egyre mélyült. Az odvas fatörzs teteje szürke volt és száraz. Félig árnyékban állt.

Nick kivette a dugót a szöcskés üvegből: egy szöcske rátapadt. Leszedte róla, feltűzte a horogra és kivetette. Messzire kinyújtotta a botot, úgyhogy az ár bevihette a szöcskét az üres fatörzsbe. Lejjebb engedte a botot, s a szöcske beúszott. Aztán egy nagy rándítást érzett. Megmarkolta a botot, és visszafelé húzta. Azt hihette volna, hogy magába a fatörzsbe akadt bele, ha az a húzóerő nem olyan eleven.

Megpróbálta kikényszeríteni a halat a folyóba. Jött, de nehezen.

A zsinór elernyed, és Nick már azt hitte, hogy a pisztrágnak sikerült megszöknie. Aztán meglátta nagyon közel, a sodrásban, ahogy

a fejét rázza, és igyekszik szabadulni a horogtól. A száját egészen összeszorította. Így küszködött a horoggal a tiszta víz sodrásában.

Nick a bal kezével bevett egy huroknyit a zsinórból, aztán egy botrándítással megfeszítette, és igyekezett a háló felé vezetni a pisztrángot, de az közben eltűnt, nem látta, s a zsinór csapkodni kezdett. Nick az ár ellen irányította, és hagyta, birkózzék a vízben a bot rugalmasságával. Átcsúsztatta a botot a bal kezébe, ár ellen húzta a pisztrángot, az teljes súlyával nekifeszült, küzdött a bot ellen, aztán Nick hirtelen lemerítette a hálóba. Kiemelte a vízből: jókora félkör a hálóban, csurgott róla a víz; Nick levette a horogról, és becsúsztatta a zsákba.

Kinyitotta a zsák száját, és lenézett a két nagy, eleven pisztrángra, amely a zsák vizében evickélt.

Odagázolt az egyre mélyülő vízben az üres fatörzshöz. Átemelte feje fölött a zsákot, a két pisztráng nagyot puffant benne, ahogy kikerültek a vízből, aztán úgy akasztotta fel, hogy a pisztrángok mélyen benne legyenek a vízben. Végül felhúzódkodott a fatörzsre, leült, nadrágjából és bakancsából visszafolyt a víz a folyóba. Letette a botot, átment a fatörzs árnyékos végére, és kivette zsebéből a szendvicseket. Bemerítette a szendvicseket a vízbe. Az ár elsodorta a morzsákat. Nick megette a szendvicseket, aztán telemerte a sapkáját, hogy igyék belőle, de a víz mind kifolyt, mielőtt még inni kezdett volna.

Hűvös volt az árnyékban, ahogy ott ült a fatörzsen. Elővett egy cigarettát, rá akart gyújtani egy szál gyufával. De a gyufa bele-süppedt a szürke fába, s egy kis barázdát vájt belé. Nick kihajolt a fatörzsen, talált rajta egy kemény helyet, s ott lángra lobbant a gyufa. Ült, cigarettázott, és a folyót bámulta.

Szemközt elkeskenyedett és mocsárrá változott. Sima lett és mély, a mocsár pedig, úgy látszott, tele van cédrusokkal, egyik törzs a másik mellett, csupa erőteljes ág. Ilyen mocsáron nemigen lehet átkelni. Túl alacsonyan nőnek az ágak. Majdnem a föld színén kellene kúszni, hogy egyáltalán mozoghasson az ember. Nem lehet áttörni az ágak között. A mocsárban élő állatok bizonyára ezért olyanok, amilyenek, gondolta Nick.

Kár, hogy nem hozott magával valami olvasnivalót. Kedve lett volna olvasni. Ahhoz nem volt kedve, hogy továbbmenjen a mocsárba.

Lenézett a folyón. Egy nagy cédrus ferdén megdőlvé átnyúlt egészen a másik partig. Mögötte a folyó beleolvadt a mocsárba.

Nick most nem akart odamenni. Viszolygott attól, hogy belegázoljon a mély vízbe, amely a hónaljáig ér, s nagy pisztrángokat fogjon olyan helyeken, ahol nem lehet partra tenni őket. A mocsárban mindkét part csupasz volt, a nagy cédrusok odafent összehajoltak, a napfény nem hatolt át közöttük, csak foltokban; ott, a sebes, mély vízben, a félhomályban, tragikus lenne a horgászás. Igen, a horgászás tragikus kaland a mocsárban. Nicknek nem volt kedve hozzá. Aznap már nem akart továbbmenni a folyón.

Elővette a bicskáját, kinyitotta és beszúrta a fatörzsbe. Aztán felhúzta a zsákot, belenyúlt és kivette az egyik pisztrángot. A farkához közel fogta meg, ahol nehéz fogni, ha elevenen ficáncol az ember markában, és hozzácsapta a fatörzshöz. A pisztráng megremegett, s nem mozdult többé. Nick letette a törzsre az árnyékban, s a másik halmak is ugyanúgy eltörte a nyakát. Egymás mellé tette őket a fatörzsre. Szép pisztrángok voltak.

Megtisztította őket, miután felmetszette a hasukat a hátulsó nyílástól egészen az állkapocs hegyéig. Minden belsőségük, kopoltyú és a nyelv egyben jött ki. Hím volt mind a kettő; tiszta, sima tejük hosszú, szürkésfehér csíkokban került elő. Tiszta és tömör belsejük egy darabban maradt. Nick kidobta a partra a belsőégeket, hadd találják meg a halásznyestek.

Megmosta a pisztrángokat a folyóban. Ahogy hátukkal felfelé tartotta őket a vízben, olyanok voltak, mintha élnének. A színük még nem fakult el. Megmosta a kezét, és beletörülte a fatörzsbe. Aztán kiterítette a zsákot, ráfektette a pisztrángokat, begöngyölte őket, csomóra kötötte a batyut, és berakta a hálóba. A bicskája még mindig úgy állt, a fatörzsbe szúrva. Letisztította a fán és zsebre vágta.

Felállt a fatörzsön, fogta a botját meg az elnehezült hálót, aztán belépett a vízbe, és kigázolt a partra. Felkapaszkodott, s nekivágott az erdőnek, az emelkedés felé. Visszaigyekezett a táborba. Hátránézett. A folyó épp hogy látszott a fák között. Lesz még nap elég, amikor a mocsárban is horgászhat.